

La Modesta Serra, filla del poble de Vilamacolum, a la comarca de l'Alt Empordà, es va treure el títol de tall i confecció quan només tenia dinou anys, i des de llavors que ha cosit sempre per encàrrec. Un cop es va casar va anar a viure a la capital del Baix Empordà, La Bisbal, i allà es va començar a donar a conèixer, ja que a més de treballar a casa també va ensenyar el seu art a les noies que volien aprendre'l. Avui és la propietària d'un taller de confecció de vestits de senyora, una botiga que fa un any que funciona.

Això no obstant, abans de continuar caldria assenyalar que el fet de començar a cosir de ben jove, a casa, li va donar l'oportunitat d'ocupar-se dels seus cinc fills, que van néixer **"un darrera l'altre"**. D'aquesta manera, la nostra protagonista podia treballar, perquè **"si no anava a dormir a una hora, hi anava a una altra, o simplement no hi anava"**. La Modesta opina tanmateix que un sacrifici com aquest només es pot fer **"si t'agrada allò que fas"**, però així tenia també la satisfacció de fer una aportació econòmica a la família.

Quan els fills es van fer grans, en qualsevol cas, aquesta dona va decidir que havia arribat el moment de fer realitat una cosa que sempre li havia fet il·lusió, obrir el seu propi negoci, on tota la feina que es fa és cent per cent artesanal, tot a mà. El taller de l'empresària compta, doncs, amb dues cosidores més, senyores d'edat amb molta experiència. La Modesta lamenta que la gent jove ja no se senti atreta per aquesta activitat, tot i que reconeix que **"és una feina que demana moltes hores i no està ben remunerada"**.

Pel que fa al tipus de clienta que entra al seu establiment, la nostra protagonista admet que és molt concret: **"La noia que va a la modista ho fa perquè té molt clar el vestit que vol, si no val més que vagi a una botiga i se n'emprovi uns quants."** Així, les noies que passen per Confeccions Modesta Serra solen haver trobat la idea del que volen en revistes, casaments d'amigues i fins i tot altres botigues. L'avantatge de fer-se la roba a la modista és, sens dubte, el fet que la peça **"s'adapti a la persona. En el cas de la confecció, en canvi, el vestit sempre s'ha de retocar d'alguna manera, perquè escaigui."** L'únic patró a ca la Modesta, doncs, és el cos de la clienta.

La seva filosofia a l'hora de crear és ben simple: **"Primer cal escoltar, i després assessorar."** I és que ella està convençuda que l'elecció d'un vestit de núvia, per exemple, és totalment personal. Hi ha qui fins i tot l'aprofita per dur-lo després, sempre que es tracti d'un model discret, diu, i afegeix que, en general, les clientes segueixen les tendències actuals, en el moment de triar-lo: **"Encara que els donem a meitat de preu el que tenim de l'any passat, no s'ho miren."**

És clar que els vestits de casament, talment com qualsevol altra peça, han sofert tot un seguit d'evolucions dictades per la moda. Quan la Modesta es va casar, per exemple, es portaven molt els vestits curts, i **"ara tothom els vol llargs, ja siguin estrets o amb molt de vol"**. Actualment tampoc no es fan tan **"ostentosos"** com abans, en part pel fet que els casaments que ara se celebren ja són més espectaculars, per ells mateixos, que els de fa uns anys.

En la mateixa línia, i al llarg de tot el temps que fa que cus, la nostra protagonista n'ha vist de tots els colors, i mai millor dit, perquè ha arribat a confeccionar vestits de núvia de color blau cel, rosa i fins i tot morat. Actualment, el color que més demanen les futures casades és el que es coneix com blanc trencat, i val a dir que a més dels vestits de casament a ca la Modesta també confeccionen models per als parents de la noia, i fins i tot alguna camisa o pantaló per a senyors amb problemes de talla.

D'altra banda, s'ha de destacar que moltes de les senyores per a qui aquesta dona treballa ja fa més de vint-i-cinc anys que es fan els vestits al seu taller. El fet de tenir clientes tan fidels és, sens dubte, una satisfacció que s'afegeix a l'amor que l'empresària té per la seva feina, i és que ella entén que quan fa un vestit està creant alguna cosa. Es tracta, en definitiva, d'un art: **"A partir d'un tall de roba fas el que vols."** Això no obstant, la Modesta s'endu de tant en tant també algun disgust: **"Si una peça els va bé no vénen a dir res, però si hi ha el més petit problema ja les tens al taller."**

Cal comentar, finalment, que la trajectòria com a cosidora de la nostra protagonista ha estat paral·lela al camí que ha fet en el terreny personal. Riallera, evoca els anys de festeig amb el seu marit, l'Enric, amb qui es va casar a dinou anys: **"Llavors no hi havia la llibertat que hi ha ara. Si sortíem al ball de gramola, sempre hi havia el pare o la mare al costat, controlant-nos. Com que no es deixaven fer gran cosa, vam decidir casar-nos ja, i d'aquesta manera poder anar allà on volguéssim."**

La Modesta recorda també que quan encara cosia a casa el marit, empresari de la construcció, l'ajudava a fer tasques senzilles, mentre que quant a les feines de la casa sembla ser que ha patit una evolució important, des que el van operar fa uns mesos: **"No havia ajudat mai a casa, i ara que està de baixa para taula i si cal fer la verdura, la fa. Ha fet un canvi que ens ha deixat parats, tant a mi com als nostres fills. Li hem descobert una faceta totalment desconeguda fins ara."** Vet aquí un home que de sobte s'adona de les necessitats de la llar i si més no mira de cobrir-les.

Pel que fa als cinc fills, apuntarem que el gran, l'Enric, va fer la carrera d'Història i actualment treballa de secretari en un institut, mentre espera que es convoquin oposicions de la seva especialitat, mentre que el segon, en Xavier, i el petit, en Jordi, treballen a l'empresa paterna, i el tercer, en Miquel Àngel, és propietari d'un bar, prova que també li corre per les venes la sang emprenedora. Per la seva part la filla, la Maria Àngels, és delineant, i exerceix la seva professió a Palafrugell. Acabem d'aquesta manera perquè és a la família a qui la nostra protagonista vol expressar el seu més gran i sincer agraïment. **"Si m'haguessin posat traves, no hauria pogut cosir"**, afirma. Així ha estat, doncs, com al llarg de més de trenta anys la Modesta ha sabut posar fil a l'agulla i brodar la bonica història de la seva vida.

Modesta Serra - La Bisbal d'Empordà (el Baix Empordà)